

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVI, БРОЙ 4

СОФИЯ, 16-28 ФЕВРУАРИ 2015 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

 <p>НОВОПРОСИЯМИ СВЕТЦИ Покаянието на стареца За канонизацията на преп. Паисий Светогорец стр. 5</p>	<p>ВСЕЛЕНСКИ СЪБОРИ Св. патриарх Фотий и Осмият вселенски събор стр. 1, 4-5</p> <p>ИНТЕРВЮ Разговор с украински монаси Обикновен патриотизъм стр. 3</p>	<p>АМВОН Вие сте храм на живия Бог стр. 7</p> <p>ПАСТИРСКА ГРИЖА Архим. Киприан (Керн) Помощта на пастира при изповед стр. 6-7</p>	<p>ПРАВОСЛАВНИ СВЕТИНИ Екатеринбург - руската „Голгота“ стр. 8</p>
--	---	--	--

РОДОЛЮБИЕ

Йеродякон Игнатий (Васил Левски) – България се прекланя пред теб

На 19 февруари се навършиха 142 години от кончината на най-обичания наш национален герой – йеродякон Игнатий – Васил Левски, наричан българския Апостол на свободата.

В старинния столичен храм „Св. София – Премъдрост Божия“, който се намира в близост до лобното му място и където се съхранява кичур от косите му, бе отслужена панихида, предостоявана от Негово Преосвещенство Бранички еп. Григорий, викарий на Софийския митрополит.

Заедно с него в панихидата съслужи архимандрит Герасим, гл. секретар на Светия Синод, ставр. ик. Ангел Ангелов, софийски протосингел, и десетки предстоятели на столични храмове, свещеници и пети-ма дякони.

Молитвено участие взе Негово Светейшество Софийският митрополит и патриарх Български Неофит.

В храма множество държавници, общественици и гражданство запалиха свещи и се помолиха за упокоение душата на Апостола на свободата. Сред присъстващите бяха кметът на София г-жа Йорданка Фандъкова, председателят на СОС, посланици, депутати, граждани и всички възпитаници на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, както и ученици от Спортното училище „Васил Левски“.

В края на последованието еп. Григорий произнесе възпоменателно слово за патриота, революционера, православния духовник, изпълнил на дело Христовите заповеди и отдал живота си за своите ближни.

На стр. 2

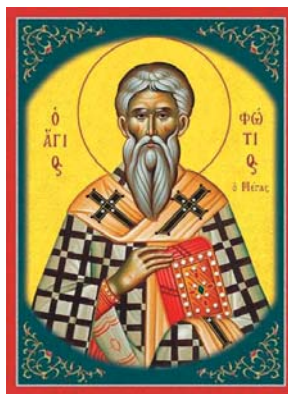
ВСЕЛЕНСКИ СЪБОРИ

† ЙЕРОТЕЙ (Влахос), митрополит на Навпакт и Свети Влас

Св. патриарх Фотий и Осмият вселенски събор

Крайъгълният камък в учението на Православната църква, отличаващ го от другите инославни изповедания, са вероопределенията за ересите на филиоквето и главенството на папата и на варлаамизма в защита практиката на исихазма. Те са приети на два събора, първият е при св. Фотий Велики през 879-880 г., а вторият – през 1351 г. със св. Григорий Палама. Двете ил. основни теми, *filioque* и *actus purus*, цялото и единно Священно Предание, както то е изразено от богоносните Отци на Църквата, приело за ереси, а съзанието на Православната църква – за свои съответно Осми и Девети вселенски събор.

На 6 февруари Православната църква чества паметта на св. равноапостолен патриарх Фотий. По този повод публикуваме част от доклада на Навпактския митрополит Йеротей, изнесен пред архиереи-

те от Св. Синод на Гръцката православна църква, относно признаването на свето-Фотиевия Константинополски събор от 879-880 г. за Осми вселенски събор.

Но „проблемът, който днес съществува, на практика е в това, че Римските папи не защитат Събора от 879-880 г. като VII Вселенски, а на негово място приемат събора от 869-870 г., на който св. Фотий Велики бил осъден“. Още по-малко наследниците на Варлаам днес ще приемат исихазмото различаване у Бога на същност и енергии, който догмат е ключът към преопозването от съблязката „Нова епоха“. (Доклада относно признаването на исихазмските събори от XIV век и главно събора от 1351 г. за IX Вселенски на професора по Священна история на Православната църква в Богословския факултет на Атинския университет Горгино-Мегаполски митрополит Йеремия публикувахме в бр. 22, 2014 г.).

Относно признаването на Константинополския събор от 879-880 г. за Осми вселенски събор

Блаженейши председателю, Високопреосвещени йерарси, Отправям горещи благодарности към Светия и Священ Синод, който ми възложи тази тема. Темата е сериозна и нямам усещането, че ще мога напълно да отговоря на очакванията ви, а по-скоро ще постава началото за едно по-сетнешно задълбочено разискване. (Съкратената тук част е публикувана в ЦВ бр. 6, 2014 г. под заглавие „Вселенските събори – понятие и специфика“, бел. ред.)

Настоящият архиерейски събор на Гръцката църква е Поместен събор и той не само може, но и трябва да вземе решение по догматически въпроси, както и по конкретната тема, т.е. относно това, дали Съборът при св. Фотий Велики (879-880 г.) и този при св. Григорий Палама (1351 г.) са съответно Осми и Де-

вети вселенски събор. И това свое решение той да прочете пред един Всебългарски събор, за да поиска от всички Църкви и тяхното виждане по този въпрос. Без друго, двете основни теми, по които са разисквали двата Събора от 879-880 г. и от 1351 г. били *FILIOQUE*-то и *ACTUS PURUS*, които цялото и единно православие Предание, както то е изразено от богоносните Отци на Църквата, приело за ереси.

Така че тук не става въпрос за нещо ново, което ние като Поместна църква да приемем – сиреч тези два Събора за Вселенски, и да предлагаме те да бъдат приети като такива от цялата Православна църква, а за обсъждания, които спадат към сферата на дейност на Поместните събори.

На стр. 4

ХРОНИКА

България

Йеродякон Игнатий (Васил Левски) – България се прекланя пред теб

От стр. 1

След панихидата духовенството и граждани се отправиха в литийно шествие към паметника на Васил Левски. Към шествието се присъединиха президентът на Република България Росен Плевнелиев, министър-председателят Бойко Борисов, председателят на Народното събрание Цецка Цачева, министри, представители на различни парламентарни групи и обществени дейци.

Проведе се митинг-поклонение пред паметника на Апостола, където бяха произнесени слова от кмета Йорданка Фандъкова, президента Росен Плевнелиев и академик Константин Косев, член на Общобългарския комитет „Васил Левски“.

С възпоменателна програма, подготвена от Столична община, и тържествена проверка бе почетена паметта на йеродякон Игнатий в деня на 142-

рата годишнина от гибелта му. Държавници, общинари, министри и граждани преклониха глави и колена пред паметта на Дякона.

От духовенството и представителите на българската държавност бяха поднесени венци и цветя на паметника, който от рано сутринта бе обсипан с цветя от малки и големи родолюбци.

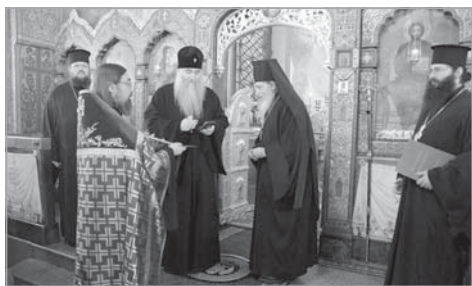
Весела ИГНАТОВА

С орден „Преп. Серафим Саровски“ бе награден Сливенският митр. Йоаникий

На 15 февруари Негово Високопреосвещенство Сливенски митрополит Йоаникий, директор на Синодално издателство на БПЦ-Българска патриаршия, с благослението на патриарха на Москва и цяла Русия Кирил бе удостоен с ордена на РПЦ „Преп. Серафим Саровски“ – II степен, за своите „усърдни архипастирски трудове и във връзка със 75-годишнината от рождението му“. Орденът бе връчен по време на вечерното богослужение в храм „Св. Николай“ – Подворие на Руската патриаршия в София, от Саратовския и Волски митрополит Лонгин, който бе в България по повод мериоритишката във връзка с 65-годишнината от кончината на архиепископ Серафим (Соболов).

В тържествената церемония по връчването участие взеха Бранички еп. Григорий – викарый на Софийския митрополит, архим. Герасим – гл. секретар на Св. Синод на БПЦ-БП, архим. Филип (Василчев) – настоятел на Подворие, и храмовото духовенство.

В своето поздравление към българския йерарх митрополит Лонгин каза: „Стеченията в хода на историята тясно свързаха една с друга Руската и Българската църква в лицето на техните представители – архиереи, духовенство, миряни. В Православието всички ние сме едно семейство, като връзките между БПЦ и РПЦ са особено силни и не зависят по никакъв начин от политически, икономически и социални проблеми. Мно-

жество български светители са започнали своя монашески, свещенически път в Москва, в Подворието там на Българския патриарх. Вие също сте били в Москва, следвайки в Русия. Но Вие се отличавате от другите български светители с това, че не само сте се учили в Троище-Сергиевата лавра, но сте и живели сред братята на Лаврата и донейде можете да се наречете и брат на Троище-Сергиевата лавра“.

Митрополит Лонгин пожела на високопреосвещения български архиерей „крепко здраве, помощ Божия във всички Ваши дела и в многотрудното архипастирско служение“.

В отговор митрополит Йоаникий изказа своята благодарност към светейшия патриарх Кирил за наградата и подчерта, че тя е особено скъпа за него: „Тази награда е реално свидетелство и потвърждение за дълбокото духовно единство на Руската и Българската църкви. А за мен тя е особено значаеща и поради това, че на 14 октомври м.г. се навършиха 50 години, откогато аз за първи път посетих Троище-Сергиевата

лавра и започнах следването си в Московската духовна академия като стипендиант на Св. Синод на БПЦ. Благодарен съм и винаги ще благодаря на Господа за това, че там имах възможността да се запозная с трудовете на светите отци. Техните творения особено много ми помагаша в моето служение. И досега в моята библиотека в Сливенска св. митрополия има много светоотечески книги на руски език и жития на руски светии, от които аз много се възхищавам и се поучавам. Те са били истински съсъди на Божията благодат, свети учители на нравственост и Православие. [...] Особена радост бе за мен преводът на български език на „Симфония по творенията на Тихон Задонски“, съставена от преподавателя в Московската духовна академия хиархимандрит Йоан (Маслов). Моето сърце винаги ще питае любов към руските светии, Руската православна църква и руския народ“.

Последваха многолетствия за Предстоятелите на двете Църкви, присъстващите архиереи и двата народа.

ДОКУМЕНТИ

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ

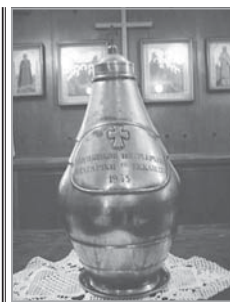
ПО ПОВОД 70-ГОДИШНИНАТА ОТ ВДИГАНЕТО НА СХИЗМАТА НАД БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В хилядолетната си история българският народ и неговата Православна църква са били изправяни пред не едно и две тежки изпитания. Времена на подем и възход са били заменени от периоди на покруса и печал. Ала изпитанията не можаха да сломят духа на нашия народ, нито да подкопаят неизменната му вяра в Бога и в Неговия благ промисъл. Така беше и в дългите десетилетия на наложената над Българската Екзархия църковна схизма – може би най-тежкото в исторически аспект изпитание, пред което е била изправяна Поместната ни църква. С дълбока вяра в Бога, но и с ясно съзнание

за несправедливия характер на стореното му през 1872 г., православният български народ нито за миг не измени на православната си християнска вяра и на светото Православие, а с много търпение дочака благоприятното време за разрешаване на тежкия конфликт с майката-църква Константинополската вселенска патриаршия, когато на 22 февруари 1945 г. схизмата беше вдигната и каноничното общение с останалите Поместни църкви беше възстановено.

Днес от това радостно събитие се изпълват седем десетилетия – период, в които, въпреки последвалите изпитания на безбожния тоталитарен политически режим и на последвалия го вътрешен разкол, нашата Църква израсна и още повече укрепна, за да влезе в третото хилядолетие от Христовата епоха единна и още по-силна – надеждна духовна опора на своя обичен народ и на своята родина. „Славна църква, която няма петно, или порок... света и непорочна“ – такава, каквато искаше да вижда Църква-

Алабастрът с миро, подарен на БПЦ от Вселенския патриарх Вениамин при предаване на Томоса за вдигане на схизмата, 19. 02. 1945 г. Представители на БПЦ на паметното събитие са митрополитите Неврокопски Борис и Търновски Софроний и Велички еп. Андрей

та още в зората на християнството апостолът на народите, св. апостол Павел (Еф. 5:27).

Отбелязвайки скъпия на паметта на родната ни Църква юбилей, не е необходимо да се връщаме обратно към миналото, за да повтаряме добре известни истини и факти от това минало. Историята отдавна е изследвала и отсъдила всички подробности около така наречената „Българска схизма“ – тъжно събитие не само от живота на родната ни Поместна църква, но и на цялата Църква Христова навсякъде по целия свят. Защото тази Църква е едно Тяло Христово и страданието на един от неговите членове донася не по-малко страдание и на цялото Тяло. „Защото

чрез един Дух всички сме кръстени в едно тяло... и всички са един Дух сме напоени“ (1 Кор. 12:13). Както и радостта на всеки член на това Тяло Христово е радост и за всички останали.

Ето защо, нека в този празничен ден не търсим толкова историческата правда, а се радваме на единството от общението ни в Светия Дух с всички сестри – Православни църкви и заедно с тях да работим още по-усърдно и успешно за делото на православното християнско свидетелство, за общата мисия на Христовата Църква.

Бог на мира и любовта и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

Честит и благословен юбилей!

Прегледател на Св. Синод
† НЕОФИТ
Патриарх Български и
митрополит Софийски

Членове на Св. Синод
(слежат имената на митрополитите)

Приключи заседанието на СМК в Шамбези

От 15 до 21 февруари в Православния център на Вселенската патриаршия в Шамбези, Швейцария, се проведе Второто заседание на Специалната междуправославна комисия (СМК) по свикването на Свят и велик Събор на Православната църква през 2016 г.

СМК бе съставена по решение на Синаксиса на Предстоятелите на Поместните православни църкви (Истанбул, 6-9 март 2014 г.) с цел да преразгледа и осъвремени текстовете от Третата Предсборна конференция (1986 г.), които ще се представят на Всебългарския Събор.

По решение на Св. Синод БПЦ се представляваше от Техни Високопреосвещенства Варненски и Великопреслав-

ски митрополит Йоан и Неврокопски митрополит Серафим.

Комисията извърши редактирането на по-голямата част от проекта на текста „Приносът на Православната църква за утвърждаването на мира, справедливостта, свободата, братството и любовта между народите, и премахването на филетистките и други разделения“. Бе определен също така и редът за по-нататъшната работа по преразглеждането на документите и редактирането на останалите проекти на текстове за съборните определения.

СМК ще продължи работата си през март-април 2015 г.

В работата на СМК, председателствана от Пергамския митрополит Йоан (Вселенска патриаршия), взеха участие 14 Поместни православни църкви.

Секретариатът на СМК (Вселенска патриаршия) е в състав: Швейцарски митрополит Йеремия, архидякон Йоан Хрисавгис и В. Фидас.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски предписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонахи, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъде публикувано името на следния кандидат:

Сливенска епархия: Огнян Георгиев Ойков, гр. Бургас – за дякон и свещеник.

ИНТЕРВЮ

Обикновен патриотизъм

Да доживееш до старини с неспокойна съвест или да умреш, верен на Христа и своя народ

Разговор с монасите, застанали наред с барикадите на ул. „Грушевски“, Украйна, 30 януари 2014 г.

На 9 февруари се чества паметта на всички, пострадали при гоненията за вярата Христова, заедно със Сьбора на новомъчениците и изповедниците на Руската православна църква.

Пред всеки новомъченик се е изправял въпросът: живот или вяра? Да доживее ли до дълбоки старини, без да знае сън и покой от угризения на съвестта, или да умре със спокойно сърце, останал верен на Христа и народа си? Имено съвестта и вярата във Всевишния кара хората да застават под дулата на винтовките или да мръзнат на нарове в сталинските лагери.

– Кажете, отци, какво ви подтикна да излезете на улицата в онзи ден?

Отец Мелхиседек: Преди време видях на някаква снимка как в Сърбия свещеник е застанал между полицията и демонстрантите. Възхитих се от него – сам човек само с кръст в ръката е могъл да спре хиляди хора от едната страна и хиляди от другата!

Нашият Десятинни манастир се намира съвсем близо до епископъта на събитията. Даже през нощта в храма се чуват взривовите на петардите, виковете от високоговорителите и шумът на тълпата. Когато узнах, че на улица „Грушевски“ взривовите разкъсват крайниците на хората и им изтичат очите, разбрах, че трябва да бъда там, за да не ме е срам после от самия себе си. По някаква причина си

ил се помолехме и след като си взехме благословение, се отправихме на Майдана. У никого не възникна ни най-малко колебание или съмнение. План нямаше. Имаше цел – да направим нещичко поне, за да се прекрати насилието.

– И как реагираха демонстрантите на появата на хора, облечени в расо?

Отец Мелхиседек: Даваше си сметка за това, че вече е невъзможно да се спрат демонстрантите и милицията, затова бяхме готови да застанем под куршумите и паветата. Но когато хората видяха пред себе си свещеници, застанали между тях и кордона силови войски, като че нещо ги попари. Те почти веднага утихнаха. Настъпи моментът на някакво благодатно вразумление...

спомних примера, когато в Грузия един свещеник с табуретка в ръка излязъл да разгонва гей-парада. Човекът видял беззаконие на улицата и не се скрил, не си седял мирно в храма, а излязъл, за да изяви своята позиция пред миряните и да ги вдъхнови със своя пример.

– Докогато предполагам, вие сте имали някакъв предварително уговорен план?

Отец Мелхиседек: Не, никакъв план нямаше. Рано сутринта заедно с отец Ефрем и отец Гавриил

но замисляли ли сте се за това, че потенциални новомъченици живеят сред нас и днес? Пътуваме с тях в метрото, редим се на опашка и не се досещаме, че може би именно тези хора утре ще отдадат живота си за нас.

Ние разговаряхме с монах Мелхиседек (Гордиенко) и монах Гавриил (Кайрасов), които в нощта на 20 срещу 21 януари, рискувайки своя живот, застанаха на улица „Грушевски“ по между полицията и демонстрантите с хоругви и кръстове в ръце. И по този начин те за цяло денонощие спряха кръвопролитие-

агресията. Някакви момчета даже се покатериха на покрива на изгорелия автобус, за да успокоят протестиращите, подлагайки се под ударите.

– Сигурно разбирате, че рискувате живота си? Сигурно край вас са се взривявали „коктейли Молотов“ и шумови гранати...

Отец Гавриил: Когато стояхме между множеството на протестиращите и закрилите се със щитовете силоваците, а наоколо тряскаха шумови гранати и се взривяваха коктейли, на около пет метра от мен падна горяща бутилка. И не се взриви... Около нас гореше огън, строшените бутилки се взривяваха и техниката се запалваше, а тази бутилка до нас – по някаква причина не се запали. А тя моментално би изгорела мен и стоящите до мен хора, но просто се удари в земята и угасна. Тогава почувствах, че Господ ни пази...

Но по-късно започнаха да ни използват като жив щит – демонстрантите пристъпваха към нас и иззад гърбовете ни хвърляха павета и бутилки със запалителни смеси. В този момент усетих страшна горчивина за хората, които призовавахме към мир, а те все едно жадуваха кръв. Почувствах как бесовете се гаврят с душата на човека, разпалвайки злоба и притъпявайки здравия разум.

– В кой момент вие разбрахте, че е време да се оттеглите от мястото на демонстрацията?

Отец Мелхиседек: Там ние не бяхме сами – редом с нас стояха миряни – мъже и жени. Ние внимателно следяхме да не попаднат сред тях камъни и бутилки, защото всъщност в онзи момент ние носехме отговорност за тях. Затова, когато ситуацията се

нагорещи до краен предел, решихме да се оттеглим, за да опазим тези, които застанаха рамо до рамо с нас.

Един говореше за провокациите и агресията от страна на тълпата, друг – за жестокостта и зверствата на милицията. Не искахме да търсим виновни, искахме да примирим двете страни.

– Някои са склонни да подчертават жестокостта на силоваците, а други винят за всичко демонстрантите. Какво е вашето мнение като очевидци?

Отец Гавриил: В момента на нажежаването на страстите, от тълпата с демонстранти изтича някакъв човек. Въпреки студата той беше гол до кръста. Мъжът викаше към тълпата и милиционерите да се спрат, а после падна на колена и започна горещо да се моли. Но към него притичаха милиционери, хванаха го за краката и го повлякоха към колите... Опитвах се да ги спра, но напразно. Искрено ми беше жал за този човек – изглежда го беше посетил Божията благодат.

Тук не можеш да застанеш на някоя страна. Видяхме жестокост и от двата лагера – всеки от тях беше посвоему болен.

– В онзи момент в центъра на града се събраха хора от най-различни религиозни конфесии. Възникваха ли конфронтации с тях?

Отец Мелхиседек: За часовете, в които ние бяхме там, на Майдана (укр. Майдан Незалежності, бълг. Площад на независимостта). Това е централният площад на Киев, столицата на Украйна) дойдоха много различни хора от разни конфесии – и униати, и от духовенството на Киевската патриаршия и на Католическата църква и което е най-удивителното – и будисти!

Отец Гавриил: Към мен даже се приближи един еврейин с кипа и заставайки до мен, тихичко започна да се моли. Заслушах се и бях поразен: той четеше заедно с нас православна молитва!

Отец Мелхиседек: А към мен пристъпи един млад човек, представи се като Сержожа и попита дали приемаме при себе си еретици. „В какъв смисъл, еретици?“, го питам. „Аз съм баптист“, усмихна се Сержожа. „Разбира се, приемаме, идвай!“

Там беше просто границата на мира, за какво „приемаме“ можеше да става дума...

– Тест, общата беда обедини всички тези, които иначе в мирно време не намират общ език?

Отец Гавриил: Да, там нямаше разделение на конфесии или идеологии. Не ни беше до това. Виждайки, че дървото още малко и ще рухне в пясъчника, майката ще хване не само своето дете, но и чуждото – пък било то съседско или безпризорно. В този момент всички бяхме сродни души.

И знаете ли, кое е най-удивителното? Започнаха да ни се обаждат по телефона хора от Киев и други градове – миряни и духовници, и да казват, че искат да застанат рамо до рамо с нас, когато излезем там отново. И буквално в त्या дни при нас в храма дойде един човек, който в онзи момент е бил при барикадите, и каза, че повече не иска да стои там (да бъде сред воюващите), а иска да се моли.

Мнозина протестиращи, видели ни тогава, казаха същото. Защото дотогава те мислеше, че най-свещеното, единственото, което може да има някаква тежест, е павето. А като ни видели, осъзнали, че

в сравнение с някои духовни неща, павето няма тежестта даже на едно перце.

– Вие рискувахте живота си, стоейки там в онзи момент. Кажете, спомняхте ли си тогава новомъчениците, вдъхновяваха ли се от техния пример?

Отец Гавриил: Знаете ли, когато отивахме на Майдана, започнаха да се моля в себе си. И между многото свети, които молят за помощ, едни от първите, които споменах бяха грузинските мъченици – Шавла, Бидзин и Елискар. Това са трима Ксански князе, които вдигнали в Грузия въстание против ислямския гнет. Те събрали под своите знамена две хиляди войници, нанесли поражение на армията на персийския шах, която била около осемдесетхилядна на брой. Но когато в плен на шаха попаднали стотици деца и жени, те без да се замислят, се предали. Пленниците били пуснати, но князете били екзекутирани. Техният подвиг е в това, че живеели и се сражавали за своя народ и били готови да умрат за спасението на живота на невинните.

Спомнях си и примера на един руски командир, воювал в Чечня, името му се държало под секрет, а муджехидните обявили награда за главата му. Когато чеченците пленили няколко мирни жители, той без колебание се предал в замяна на свободата на пленниците. Бил зверски убит, но заложниците оживели...

Кои са новомъчениците? Как се нарича чувството, което ги води? Аз бих нарекар това „обикновен патриотизъм“.

orthodoxy.org.ua
30 януари, 2014 год.

Превод:
Наталья БРАЙКОВА

ПАСТИРСКА ГРИЖА

Архимандрит КИПРИАН (Керн)

Помощта на пастира при изповед

В служението си на изповедник и духовен наставник свещеникът много бързо успява да научи колко малко неща духовните му чедя знаят за покаянието и духовната подготовка. С течение на времето това става все по-видим факт, а с нарастващите темпове на отчуждаване на хората от Църквата той придобива за-страшителни мащаби. Още от първохристиянски времена наблюдаваме как хората, изпълнени с простодушна нагласа, са склонни да паят у себе си голяма доза от чистосърдечие и непринудеността в изповядването на своите грехове. Не така стоят обаче нещата с интелигенцията, която отдавна няма нищо общо със съществуващите предавания за нейните отминали благочестиви образи. Нерядко на изповед свещеникът чува, че човекът пред него не знае как да се изповяда, не знае какво трябва да говори. Наличието на подобен проблем в пастовото бързо прави впечатление на всеки свещеник. Ако към това добавим абсолютното антицърковно настроение сред обществеността и енорията, още повече ако свещеникът не разполага с условия да провежда каквато и да било подготовка за изповед, тогава той ще открие, че в наши дни подвигът да бъдеш духовен отец е крайно труден.

С какви средства са разполагали свещениците в по-ранните и по-благоприятни времена и по какъв начин те са подпомагали пастовото в подготовката за изповед?

В първохристиянските времена всичко е било в помощ на свещенослужителя. Цялата организация на живота в държавата, обществото, големите градове, училищата, семейната среда е допринасяла в една или друга степен за поддържане на Църквата и за укрепване на традиционните устои на преданието. Църквата не била разделена от държавата, а се ползвала от нейната подкрепа, и не само че не е имало никаква антирелигиозна пропаганда, ами тъкмо обратното – държавата подпомагала с всички възможни средства укрепването на църковния живот на хората.

През първата седмица от Великата пост учебните занимания в много от училищата за начално и средно образование прекъсвали, а храмове налагали задължителен пост за своите възпитаници. В седмицата преди Неделя Сиропустна се провеждали масови празнични фестивали, но още с първия звън на великопос-

тната камбана веселбите приключвали навсякъде. Във вечерните часове хората се старали да отиват да слушат четенето на канона на св. Андрей Критски – това превъзходно творение на духовната поезия, този изящен анализ на човешката душа и пример за нейното дълбоко познаване. Образният стил на изразяване в този канон стимулира нагласата за изповед. По домовете хората се хранели само с постна храна. Целият им начин на живот се променял. Театрите прекратявали дейността си; било позволено единствено изнасянето на духовни концерти, но не и тната камбана веселбите приключвали навсякъде. Всички се готвели за изповед и приемане на Свето Причастие: абсолютно всички – като се започне от членовете на царския двор и се стигне до обитателите на най-мизерните колиби – почитали тези свети дни. И млади, и стари (някои от тях с известен скептицизъм към потребността от такава практика) посещавали църковните богослужения – в храмове идвали ученици, военнослужещи, административни служители, търговци и занаятчии.

Съвсем естествено е, че всичко това подпомагало каещите се да се концентрират върху великото тайнство на изповедта, а свещениците се изпълвали с по-големи сили за наставляващия подвижнически момент от своето духовно служение. Почти нищо не препятствало протичането на постния период в живота на хората. Понякога те изказвали негодувание, че немалка част от нещата придобивали принудителен и повърхностен характер. Тези твърдения имат своите основания, но чрез принуждение на волята човек постига надмогване на себе си и преобразяване, които заемат съществено място в постигането на духовно израстване.

Усърдното попечителство от страна на Църквата относно поста и изповедта било възприемано от страна на някои от по-младите ѝ членове като нещо тежко и неоправдано. Само че онези, които още от ранно детство били отглеждани и възпитавани в духа на благочестието, преданието и страха Божи; които познавали цялата красота на Великопостната традиция, строгостта на поста и радостта да го изминеш докрай; които още от деца били усвоили практиката да съобразяват желанията си с правилата на Църквата – те знаят колко много всичко това дава в сферата на личното укрепване и самоусъвършенстване.

Но онези, които не са имали никакъв подобен опит от детските си години и чийто живот е преминал доста разпиляно, те са лишили себе си от фантастичната хармония между Църквата и духовните практики. За тях е едва ли не невъзможно да идват редовно на църква и да се потопят безусловно в църковния живот. Такива хора обикновено не знаят как да се изповядват, какво да кажат на свещеника, какви са нашите традиционни аскетически изисквания към съгрешилите и как те могат да ги подпомогнат по отношение на духовното им съживяване.

Средствата на духовника днес

За съжаление всичко, за което споменах в началото, е безмилостно пометено от пагубния „прогрес“ и резките поврати в историята. Няма шанс да бъде върнат някогашният начин на живот.

Никой не търси мнението на духовниците, нито им дава възможност да внасят промени в социалното и държавно устройство. И все пак те могат да оказват своето влияние върху отделни семейства – първо малко на брой, после по-многобройни, докато започнат да създават неголеми църковни съобщества, в които на децата ще се преподава и обяснява потребността от специфична християнска дисциплина за надмогване на собствената немощ, и така дори в средите с атеистичен начин на живот ще може да бъде въведен някакъв баланс, възобновявайки присъствието на живото църковно предание.

В своите проповеди духовникът може да наставлява хората да се придържат към въздържание от забавления през поста или поне през определените негови периоди. Освен това той може да призовава пасторите да съблюдават поста, като дава пример за това чрез живота на собственото си семейство – с личната си практика трябва да развива евхаристийните нагласи и начин на живот.

В седмиците преди началото на постния период свещеникът трябва да чете в своите проповеди за потребността от поста и спасителния характер на изповедта. При започването на поста е подходящо да проповядва за първопричините за греха, познанията на светите отци за греховното състояние и страстите, да пояснява какви са процесите на задълбочаване на греха у всекиго от нас. Освен това е потребно да поучава за различните видове грях, добили широко разпространение в обществото, но слабо съзнавани от хората; да разкрива скритите причини за едно или друго зло, или порочна практика.

Някои пастири дори само с помощта на кратко наставление преди изповедта подпомагат каещия се да добие представа какво се случва в такъв момент в неговата душа и му изброяват поне главните видове грехове. На каещите се трябва да се напомни, че те са в изповедальнята не за да говорят за ежедневните си планове, да се оплакват от родственници или да водят религиозни спорове, трябва да им се каже, че изповедта е момент на признаване на собствените грехове, тяхното изброяване с покаяно настроение и желание както да се пребориш с тях, така и никога повече да не ги повториш.

Именно поради тази причина Църквата е въвела практиката на прилагане на *полющия средства*. Трябва да си даваме сметка, че мнозина се чувстват толкова смутени по време на изповед, че нямат сили да прозиснат нищо смислено, мърморят си нещо, оправдават се, че не са вършили никакви лоши неща, че не чувстват да имат какъвто и да било грях... и така само доказват своята неспособност да се изповядат. Тук идва мястото на изповедника с неговата отговорна задача да научи хората как да правят това.

В детските си години немалко хора са усвоили практиката да се изповядват с помощта на *по-отрано записани неща*. В това няма нищо лошо, тъй като то дава възможност за предварително премисляне на простъпките и за предотвратяване на опасността от забравяне или прикриване на някоя от тях. С течение на времето хората се отказали от тази практика, но тя е един много добър метод в подготовката за причастване.

Раннохристиянските молитвеници са предоставяли възможност след вечерното молитвено правило човек да практикува ежедневно самоизповядване на греховете, изброявайки пред себе си основни видове греховни състояния и дела в категориите: дело, слово, мисъл, преяждане, осъждане, омраза и т.н. Много полезно е свещеникът да запомни подобен род изброяване на греховете, за да го използва под формата на въпроси, когато прецени, че това ще бъде от полза за изповядващия се.

В някогашна Русия са съществували *печатни издания*, продавани в манастири и книжарници, в които били изброени видовете грехове – тези издания се наричали „въпросници за изповед“. Според съществуващите сведения най-известният от тях е написан от св. Димитрий Ростовски. В много манастири в някогашна

АМВОН

Ставрофор. свещеноиконом Аспарух СТОИЧКОВ

ВИЕ СТЕ ХРАМ НА ЖИВИЯ БОГ

От стр. 6

Русия, където броят на изповедниците бил малък, а манастирските братства – големи, подобни наръчници се ползвали с голяма популярност и с тяхна помощ монасите и многобройните поклонници се изповядвали с желание, без да имат никакви проблеми. Такъв тип **въпросници** и до днес са разпространени в манастирите на Света Гора.

По-долу ви предлагам един от често употребяваните текстове на **упътваща молитва при изповядване на греховете** от страна на каещия се пред лицето на свещеника:

„Прости ми, Господи! Прости ми, честни отче!

Съгреших с униние, малодушие, нетърпение, отчаяние за спасение, иззубване надеждата в Божието милосърдие, безчувствие, невежество, безчеловечност, безсрамие. Прости ми, Господи! Прости ми, честни отче!

Съгреших с клевета срещу ближния, гняв, оскърбление, раздражителност и осмиване, непримиримост, вражда и ненавист, възразяване, следене за чужди грехове и подслушване на чужди разговори. Прости ми, Господи! Прости ми, честни отче!

Съгреших, бидейки хладен и безчувствен по време на изповед; съгреших, като омалявах греховете си; като обвинявах ближните си, а не себе си. Прости ми, Господи! Прости ми, честни отче!

Съгреших против Животворящите и свети Тайни Христови, пристъпвайки към тях без необходимата подготовка, без съкрушение и страх Божий. Прости ми, Господи! Прости ми, честни отче!

Съгреших със слово, помисъл и всички мои чувства: зрение, слух, обоняние, вкус, осезание, волно и неволно, в разум и безразсъдство, и не мога да преброя греховете си поради множеството им. Но съжалявам за всички грехове, които изброих, и за ония, които не можах да си спомня, и занаявред с Божия помощ обещавам да не ги извършвам. А ти, честни отче, прости ми и ме освободи от тях, и се помози за мене грешния, а в Съдния ден завидетелствай пред Бога за изповяданите мои грехове. Амин!“

Добро средство за подпомагане на каещия се е четенето на духовна литература от рода на „Добротолубие“, „Лествица“, „Ава Доротея“, „Патерикон“ и други емблематични книги на аскетическото творчество. При все това голяма част от тези неща трябва да бъдат препоръчвани с нужната съобразителност, защото за новоодошлите хора, непознаващи допреди това църковния живот, те се оказват „крайно горяк зальт“. Ето защо **духовникът трябва да бъде много внимателен** да не налага на все още немощни хора крайно тежки изисквания, в това число и прочитана на подобни книги. В манастирската практика „Добротолубието“ и „Лествицата“ никога не се дават на млади монаси, защото съдържат мисли и изисквания, твърде крайни за неукрепнал човек. Подобна крайност може да породи в мислите на млад човек усещане за безнадеждност, безмилостно отношение, беспощадна жестокост, което пък лесно води до загуба на интерес към подобен тип литература.

Ето защо е най-добре да започнем с творбите на епископ Теофан Затворник, св. Тихон Задонски, писмата на Амвросий Оптински. Не е лошо да бъдат препоръчани текстове на св. Игнатий Брянчанинов или „Въпросите пред каещия се“ на грузинския архиепископ Йона. Тези книги до голяма степен са полезни и за самия изповедник, тъй като го ориентират върху какво точно да се съсредоточи, докато се подготвя за извършване на тайнството Изповед. Единственият недостатък в такива книги може да бъде крайно книжовният начин на изразяване. Но това е нещо, което не бива да отчитаме като пречка, тъй като вътрешната им стойност и съдържание далеч надвишават такова незначително неудобство.

Ако искаме да добавим и други подобни текстове, накрая не бива да пропускаме и забележителната творба „Догматът на изкуплението“ на митрополит Антоний Храповицкий, която представя темата по начин, приличащ във висока степен интереса както на изповедниците, така и на каещите се. Той се спира върху редица аскетически въпроси и чрез средствата на опростено, ясно и много живо слово разкрива онова, което всеки православен трябва да знае по отношение на подготовката за причастие (издадена във Варшава през 1928 г.).

Превод: Анжела ПЕТРОВА

„Ще се поселя в тях и ще ходя между тях, ще им бъда Бог, а те ще бъдат Мой народ.“

(2 Кор. 6:16)

Голямо щастие е за вярващия човек да бъде в храма на живия Бог. Колко сполучливо, колко хубаво е изобразил това щастие псалмопевецът Давид с думите: „Господи, възлюбих благолепието на Твоя дом и мястото, гдето живееш Твоята слава“ (Пс. 25:8). Този дивен певец на религиозните възторзи в старозаветния свят е чувствал необикновената красота на Божия дом, усещал е присъствието в него на славата Божия и затова е изливал с такива нежни думи трепетите на душата си, сладостите на сърцето си. Всяко благоговейно настроение на душата, всяко изпълнено с ангелска нежност човешко сърце, което таи в себе си чувството, усета за божествена действителност, разбира, че храмът Божий е нещо, отделено от обикновените човешки жилища. Храмът не е дом, каквито са нашите домове. В него не може да се влезе с шапка на главата. В него не може да се стои с ръце отзад. В него не може да се разговаря за обикновени неща. В него хората не могат да се шегуват, да се наскърбяват и нагърбяват. Всеки, който вярва в Бога и има това, което се нарича **страх Божий**, знае, че храмът е много особено място, място, което стои някак отделно от широката, изпълнен с грехове и нечистотии човешки свят. В храма Божий всичко е чисто, всичко е свято. Когато пристъпи прага на храма, вярващият човек добива чувството, че влиза не в обикновена сграда, не в дом на един или друг човек, а в дома на живия **бесмъртен и велик Бог!**

Но освен неръкотвор-

Проповедта се публикува по повод 100 години от рождението на приснопамятния и незабравим от неговите духовни чедда отец Аспарух, благ старец и изповедник при храм „Св. Петка“, Пловдив.

ния храм, в който ние се събираме на молитва, съществува и друг храм, един голям, необятен храм. Това е вселената с цялото свое дивно благолепие. Псалмопевецът е изпитвал възторг пред този храм и затова тъй въздъхновено е пеел: „Небесата проповядват славата на Бога и за делата на ръцете Му възвестява твърдата“ (Пс. 18:2). Каква красота, велелепие, особено в този храм, създаване на човек, а на Самия Бог!

Вие знаете ли обаче, че в тоя свят съществува и още един трети храм, за който ние рядко се сещаме. За него пише св. ап. Павел: „Каква прилика между Божия храм и идолите? Защото вие сте храм на живия Бог, както е казал Бог: „ще им бъде Бог, а те ще бъдат мой народ“ (2 Кор. 6:16). Тия свои думи апостолът пише във Второто си послание до Коринтяните. Поначалю човекът е създаден да бъде храм на живия Бог, както храм на живия Бог е цялата вселена. Той – човекът – е създаден по образ и подобие Божие. Нали тъй е казано още в Първата книга на св. Библия – книга Битие: „И сътвори Бог човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори“ (Бит. 1:27).

Тези думи значат, че когато в началото на времето Бог е сътворил човека, изписал е на неговото същество чертите на Своя образ, създа го така, че го изпълнил със Своето дихание, дал му, тъй да се каже, частица от Своя разум, волята към съвършенство, към богоуподобяване. Човекът е бил създаден като храм Божий, чист, невинен, светъл от отвътре и отвън, светъл и в душата, и в тялото си. Храм на чистотата, невинността и светлината, храм на живота, който трябвало да бъде изпълнен с присъствието на Бога. Храм на живота, който трябвало да бъде

осветен с любовта, която говори на Твореца: „Да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята!“ (Мат. 6:10).

Но ето, че човекът съгряшил и паднал. Така дълбоко съгряшил, толкова ниско паднал, че храмът Божий в него се превърнал в пустош.

Човекът излязъл из ръцете на Бога чист и бял като небесна птица. Но духнали сухите и смъртоносни ветрове на греха. Изсушили душата му, превърнали я в пустош. И той вместо храм, приличал на капище, и вместо на Бога, почнал да се кланя на бездушните идоли и истукани.

В Първото си послание до Коринтяни апостолът пише: „Нима вие не знаете, че сте храм Божий и че духът Божий живее във вас?“ А във Второто си послание той вече направо казва: „Вие сте храма на живия Бог, както е казал Сам Бог на Своя избран народ: Аз ще бъда във вас, в душите ви, в живота ви, във взаимноотншенията ви, във възгледите и разбиранията ви, в умовете ви, сърцата и волиите ви. И вие ще бъдете храм на живия Бог, както е казал Бог: „ще им бъде Бог, а те ще бъдат мой народ, който се пази от идоли и страни от всичко, което е нечисто, което скверни душата и тялото. Аз ще бъда ваш Отец, ще ви закрилям с любовта и всемогъществото Си, а вие ще бъдете Мои скъпи синове, Мои мили дъщери и драги синове, с бели и чисти души, с топли и нежни сърца, с кротка и блага воля!“

Не допускайте, писал св. ап. Павел на коринтяните, сквернотата и на плътта, и на духа да замърси светостта и чистотата на ЖИВИЯ ХРАМ, който вие представлявате като осветени с благодатта Божия членове на светата наша Църква. Защото каква прилика може да има между Божия храм и идолите? Какво общуване може да има между храма на мира и езическото капище... Пазете храма на душата и на тялото си чист и бъдете сигурни, че Бог ще удвои и утрои силата в борбата за чистота и святост.

Когато ние пазим храма на тялото си чист от похотите на плътта: пианство, срамни гошавки, прелюбодейство, блудство, разбъзване и други такива“ (Гал. 5:19-21), които го рушат и довеждат до

преждевременно остаряване, когато ние пазим храма на душата си чист от страшните душевни смутове: гордост, завист, злоба, лукавство, подмолни замисли, които го завеждат до много по-ужасна духовна смърт, ние можем да бъдем сигурни, че тоя наш храм ще бъде изпълнен със славата на Бога. Ще бъде изпълнен със светлини, които ще бъдат непреходни, радостни за нас и за нашите ближни.

Разказва се, че преди много години в една тъмна нощ разбойници се били наговорили да ограбят храма на една света обител. Но когато наближавали до църквата, чули да се носи от нея сладкозвучно пение. Те помислили, че монасите имат някаква особена служба през нощта и пеят. Забавили се доста в гората с надеждата, че пението ще свърши и монасите ще се разотидат по килите си. След няколко време тихо, на пръсти, те се доближили до храма. Надникнали през прозорците: няма никой, а се пее. Слушали унесени в молитвеното пение и се върнали убедени, че Духът Божий пази манастира. Отишли до игумена, изповядали и разказали всичко, обещаваха, че се разотиват по домовете си, като дали обет повече никога да не светотатстват и обещаваха да се отдадат на ползотворен и мирен труд.

Бог пази светата обител, всеки храм, в който се служи с чистота и святост. Така и най-опасното разбойничество не е в състояние да го похити и оскверни. Няма и не може да има неръкотворен храм на този свят, какъвто е човекът с тялото и душата си, който може да бъде разграбен, опожарен, разрушен от разбойничеството на страсти, похоти, шом духът в него е буден, шом е проникнат от страх Божий.

Да вършим свети дела със страх Божий! Това е идеалът на християнския живот. Св. ап. Павел, като ни уверява: „Вие сте храм на живия Бог“, това иска да ни каже. В очите на християнина няма по-голяма чест от тази да бъдем храм на живия Бог. Да бъдем такива през целия си живот – храм чист и свят за слава на Бога, за радост на всички ни, за мир и полза на Родината ни, за утеха на Църквата ни. Амин.

Постоянната експозиция на св. Царско семейство в Патриаршеското подворие

Екатеринбург възниква в началото на 18 в. като промишлен център и носи името на небесната покровителка на руската императрица Екатерина Първа. През м. февруари т.г. градът стана център на тържествата по случай 130 години от основаването на Екатеринбургската епархия, в която с венеца на мъченичеството е увенчан руският цар Николай II и семейството му, както и стотици новомъченици, последвали светлия пример на Царствените страстотерпци.

На юбилейната годишнина бе посветена научна конференция (6-8 февруари), в която взеха участие гости от Украйна, Сърбия, Полша, САЩ, Казахстан, България и Русия. Кулминация на тържествата бе съборната св. Литургия в „Храм на Крови“ и откриването на експозиция, посветена на новомъчениците и изповедниците на Църквата в епархията. Празник за вярващите бе и донесената от Полша икона с частица от мощите на св. Гавриил Белостокски – дете-мъченик (1684 г.), ритуално убито, пред чиито св. нетленни мощи стават много чудеса и изцеления на болни деца.

Екатеринбургска епархия

За пръв просветител на Урал се счита съмолитвеникът на св. Сергей Радонежки – св. Стефан Пермски. Много добре владеейки местния език, той по пътя на убеждението за кратко време покръсти много езичници.

Домът на Ипатиев, просъществувал до края на 70-те години на 20 в. На негово място днес се въздига храм-палатник „Храм на Крови“

На 29.01/11.02.1885 г. Екатеринбургското викариатство било отделено от Пермската епархия в самостоятелна епархия. Последвало бързо развитие на духовния живот в новосъздадената епархия.

През 1917 г. в епархията имало 465 православни енории; църквите притежавали повече от 32 хектара земя; имало 3 мъжки и 11 женски манастира с 455 монаси и монахини и 2709 послушници; към манастирите и общините действали 12 църковно-енорийски училища.

След последвалите гонения от болшевишката власт до Втората световна война действали едва 12 православни енории.

ЕКАТЕРИНБУРГ - РУСКАТА „ГОЛГОТА“

Манастирът на Руските новомъченици в Алапаевск. Кръстът пред 15-метровата шахта, където на 18 юли 1918 г. са хвърлени живи и след неколкодневни мъчения просияли в святост великата княгиня Елисавета Фьодоровна, инокия Варвара и князете Романови

Едва през 1943 г. епархията била възстановена под името Свердловска, както се наричал и гр. Екатеринбург по това време.

Възраждането ѝ започнало в края на 1984 г., когато катедрата оглавил архиепископ Мелхиседек (Лебедев), при който през 1988 г. били открити 6 енории и били върнати 4 храма. През януари 1988 г. отпаднала забраната от 1960 г. за биене на камбаните и изискванията за представяне на паспорт при оформяне на обредите. Броят на кръщенетата се увеличил 3 пъти и достигнал 17000 за 1988 г.

През 1991 г. градът възвърнал историческото си име – Екатеринбург, а епархията отново станала Екатеринбургска.

Паметно събитие в новата история станало връщането мощите на един от най-почитаните местни светци – св. Симеон Верхотурски във Верхотурския Николаевски манастир на 24.09.1992 г.

Новата история на епархията и духовният подем се свързват с дейността на митрополит Никон (Мионов), възвърнал Александро-Невския Ново-Тихвински манастир, една от главните забележителности на града, и основал манастира на Руските новомъченици в гр. Алапаевск и други обители. А през 1994 г. с усилията на митрополит Никон отново отворила врати Духовната семинария – едно от най-старите учебни заведения в областта (закрита през 1919 г. след повторното превземане на града от болшевиките), дала на руската култура и наука такива личности, като известни писатели Д. Н. Мамин-Сибиряк и П. П. Бажов, изобретателя на радиото А. С. Попов и много свещеномъченици и изповедници от 20 в.

През 1999 г. епархията оглавил архиепископ Викентий (Морар) (1999-2011), който започнал строителство из цяла Русия на няколко нови манастири и храмове, а през 2000 г. светейшият Московски патриарх Алексий II бил първият патриарх, който посетил светините в епархията и благословил съграждането на мъжки манастир в местността Ганина яма, на 20 км от града, където били зверски поругани телата на Царствените страстотерпци.

Днес на мястото на Ипатиев дом, където през нощта на 17/18. 07.1918 г. било разстреляно цялото Царско семейство, стои величественият „Храм на Крови“. Там през 2010 г. светейшият Московски и на цяла Русия патриарх Кирил осветил приземния храм, който е посветен на Всички светии, просияли в Руската земя.

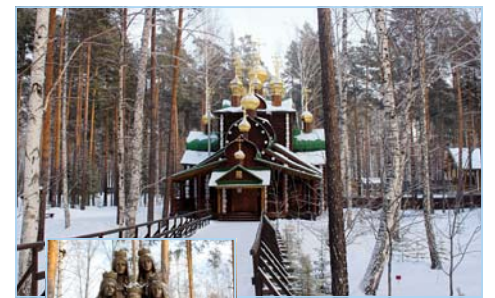
А през 2013 г., при второто си посещение в епархията по повод 400 г. от възцаряването на династията Романови, патриарх Кирил осветил реставрирания манастирски храм „Св. Александър Невски“ в Екатеринбург, който бил превърнат в склад за боеприпаси от атеистичната власт.

От юли 2011 г. правоправещ архиепископ Екатеринбургски и Верхотурски е митрополит Кирил (Наконечний), който е и ректор на Екатеринбургската духовна семинария – висше духовно училище, в което се обучават над 450 мъже и жени. До януари 2015 г. в Екатеринбургска епархия служат 307 свещеници и 60 дякони. В епархията има 4 мъжки и 3 женски манастири. Богослужения се извършват в 155 храма, в 100 домашни храмове и молитвени домове и 20 параклиса.

Митрополит Кирил полага големи усилия за възраждането на храмове и манастирите в епархията, като води и нелека борба с бюрокрацията и инерцията на светските градски власти за възстановяване на разрушените храмове по време на атеистичния режим и най-вече на главния храм в града, посветен на св. вмчца Екатерина, покровителка на града.

Днес на мястото на храма има малък параклис, посветен на светицата (1998 г.), а над гробовете на архиерите, погребани до стария храм (взривен през 1930 г.) – оживен булевард. Все още има улици, носещи имената на убойците на Царското семейство и главни действащи лица в Руската голгота, с което митрополит Кирил и православните християни не се помиряват.

Александро-Невският Ново-Тихвински женски манастир

Това е най-големият манастир в Урал.

Основан е през 18 в. През 1913 г. в манастира има 1018 монахини и послушнички.

Мъжкия манастир, посветен на Царствените страстотерпци

Манастирът е разположен на около 20 км от гр. Екатеринбург в местността Ганина яма, където били докарани телата на цар Николай и царица Александра, царевич Алексей и сестрите му Олга, Татяна, Мария и Анастасия, и на верните им слуги, приели мъченичеството заедно с тях. Извергите наскелки телата на мъчениците и ги изгорили на 4 кладки, като преди това полели останките със сярна киселина – за мнозина изследователи такова зверство е сходно само със сатанински ритуал.

В манастира има изградени 8 храма, музей, библиотека, трапезария и център за прием на поклонници. Манастирът спазва устава на Троицко-Сергиевата лавра.

Нина КОМАРОВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2015 г.

„Църковен вестник“

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.